

***

Кажуть, промчав по життю болідом...
Картина, звичайно, дуже красива,
А він же не мав спочинку ні літом,
Ні в осінь, характером вередливу.

Не бачив, бувало, білого світу,
Все йшов уперед, й за собою кликав
Отих, в кого щастя не мали діти,
Отих, хто повірив у ціль велику.

І ціль-таки досягли крилату,
Звичайно, не без допомоги неба,
У затінок сіли відпочивати...
— А де ж наш ведучий? — спитали в себе.

А їхній ведучий витав над світом,
Лишивши земну нелегку дорогу,
І мчав до Бога яскравим болідом,
Щоб все розказати, що зробив він, — Богу!

10 серпня 2010 р.

Молитви осіннього лісу

Прикотив вітер з півночі хмари
І спочити приліг у байрак,
Дуб старезний про молодість марив,
Розглядаючи юний дубняк.

Стало в лісі врочисто, як в храмі,
І почулося раптом мені,
Що дерева шуміли піснями,
И молитвами були ті пісні.

Звідалік були схожі на левів
Кущі глоду, що біля ставка,
І хрестив дуб перстом жолудевим
Молоді деревця дубняка.

Все молилося за перемогу
В дні зимові із вітром стрімким,
І за здоров'я ставили Богу
Всі дерева берізок свічки.

15 серпня 2010 р.

***

То не зграї пташині барвисті
Кружеляють понад долиною,
То злітає поживкле листя
І танцює у небі синьому.

То не листя, — час підправляє, —
В'ється-крутиться над озерами, —
То злітає

Літ сива зграя
Із твого родовідного дерева

26 серпня 2010 р.

Розмова зі своєю зіркою
Моя зізда у Всесвіт кида погляд:
Чи я навек до неї не прийшов?
А я живу собі з Поезією поряд,
І з нею створюємо вірші про любов

До всього суцього, що бачимо і чуєм:
До річки степової, що тече
Кудись між вербами, й тече собі невсує:
Городам в спеку підставля плече,

І колосочкам віддає вологу,
Що золоту червонному рівня,
Чи дітлахам помие босі ноги,
Чи прохолодою дихне на пил дороги...
Нема у неї вихідного дня.

То ж бачиш, зірко, скільки тут роботи,
І все це треба в пісню перелить:
Труд жнивників невтомний, аж до поту,
Який не можна відкладати «на потім»,

Де дорога, як кажуть, кожна мить.
І дивиться хранитель-ангел зірко
На мене з розумінням в синій млі,
А я їй тихо:

—Ти не сердься, зірко, —
Я зайнятий щоденно на землі.

Та я прийду, лишивши гомін кленів,
Як зірнешся із небозводу ти,
Навік покину царство це зелене,
Із сумом глянувши на Землю з висоти...

7 серпня 2010 рік

Слухаючи музику

Він грав, та так, що забувалось, хто ти,
Чого прийшов, приїхав звідкіля,
Здавалось, сто небачених екзотик
Підносила мені свята земля.

Він гра, а серце вже полум'яніє,
Зі мною розмовляє кожен звук,
Печаль і жаль, надії, світлі мрії
Злітали з-під його розумних рук.

* * *

Він грав... Зі мною кожен дивний клавіш
Здавалось в цю хвилину розмовля,
Куди ж ти човен романтичний правиш?
Береш натхнення жити звідкіля?

А я, чарівністю небаченою взятий
Цих звуків божих в бажаний полон,
В душі пишу сонети і сонати,
Продовжить хочу цей казковий сон.

Та тільки що це? Змовк політ Поезій,
Розвіявся у нетрях даліни...
Юначе, я віддам тобі скарби всі Креза,
Лиш хоч на мить у царство мрій верни!

Прийду до тебе

*Світлій пам'яті дружини
Ольги Олександрівни,
вчительки української мови
та літератури*

Ти так хотіла, щоб я був поетом,
Відчула: основне для мене — злет!
Коли ж одержав вперше я газету
Із віршами моїми і портретом,
Сказала радо:

— Ось ти і поет!

Збулись твої пророчі світлі мрії!
Я вірші тобі кожен день читав,
Тепер, коли в житті вже вечоріє,
Твоє пророцтво серце моє гріє,
Його не гасять біди і літа.

Спасибі тобі, подруго дівчина
За те, що хоча ти уже й пішла
В світ, про який любили ми — Світличні,
Дискусії вести багаторічні,
Мені ж лишила на сто літ тепла.

А я ще й сумнівавсь тоді, бувало,
Чи зможу досягти отих висот,
Що ти про них пророчила не мало,
Завдаючи мені нових турбот.

Позаду все. Усе — збулось!
Спасибі!
Досяг я поетичних верховіть,
Поезія для мене — скибка хліба
Та, без якої вже мені не жити!

Ось тільки нікому поезії читати,
Найперші, що ніхто іще не чув,
Забрала тебе в мене чорна дата
Та, що й мене вже цілиться забрати...
Ну що ж... Прийду до тебе без плачу.

17 серпня 2010 р.

Я все-таки живу й творю
Хворобою важкою скутий,
Я все-таки живу и творю,
І смерть, людських сердець отруту,
Я викликаю все ж на про.

І хоч я знаю — переможе
В нерівній цій борні вона,
У дні негоди, в дні погожі
Між нами йде страшна війна.

То зверху я, а то підсподом...
Немає перемир'я в нас,
Для мене ж головне — це зходу
Для віршування виграти час.

«Співробітничает» роками
З девізом «хто кого турне»,
За пазухою в неї камінь,
Щоби прикінчити мене.

У мене ж у руках — нічого,
Лиш дух відваги вояка,
Та ще свята любов до Бога
І до життя любов палка.

Тому-то, інвалід по-суті
Я все ж тримаюсь на плаву,
Хворобою важкою скутий,
Я все-таки творю й живу.

11 серпня 2010 р.

З палати вилетів мій вірш

Писать заборонили тимчасово,
Хоч дозволу я в лікаря просив...
Куди ж тебе подіну, моє Слово,
Як ти на волю рвешся з усіх сил?

Тобі у моїх грудях, знаю, тісно,
Волі — шугань під хмарами — нема,
А в серці вже народжується пісня,
Забуть... Не записать — це їй тюрма.

На запитання лікаря:
— Не пишете?
Я все-таки (хоч соромно) — збрехав,
Сховавши зошит, новим віршем вишитий,
І олівець подалі од гріха.

Та лікар мій спіймав мене усе-таки
В одну мою необережну мить,
Сказав спокійно (ось де вчитись етики!):
— Як не писать не можете — пишіть...

Я знаю, й Бог мій вчинок зрозуміє:
Простить Всевишній мій духовний «гріх»,
Адже Душа без слова — заніміє,
Її не оживить ні плач, ні сміх.

...І викупаний першим літнім променем,
Увесь із правди з ніг до голови,
І лікарем та Богом рецензований,
З палати вилетів мій вірш новий!

22 липня 2010 р.

*м. Старобільськ,
Луганська область*